

BRUKSHUNDEN

ORGAN FÖR AVEL OCH DRESSYR AV RASERNA:

AIREDALETERRIER, BOXER, DOBERMANN, RIESENSCHNAUZER, ROTTWEILER och SCHÄFER

Nr. 1

1940

Anmälan

Svenska Brukshundklubben

Hur den tillkommit och vad den syftar till

Med föreliggande häfte har ett försök gjorts att skapa ett språkrör för den nybildade sammanslutningen »Svenska Brukshundklubben». Det är redaktionens förhoppning, att »Brukshunden» skall bli det sammanhållande bandet mellan klubbens alla medlemmar och gynnare. Tidskriften skall innehålla referat och kritik från tävlingar och möten. Den skall vidare ge medlemmarna tillfälle att ventilera aktuella frågor och problem samt innehålla kortare eller längre anvisningar och goda råd för dressyr och avelsarbete. I föreliggande häfte återfinnes typbeskrivning på två av våra brukshundar, schäfer och riesenschnauzer, och meningen är att i kommande häften även de övriga raserna skola bli föremål för ingående beskrivningar.

Någon bestämd utgivningstid för »Brukshunden» har ännu icke kunnat fixeras, delvis givetvis beroende på de nuvarande tiderna, som göra det omöjligt att planera något på längre sikt, delvis också på att vi först vilja sondera terrängen för denna specialtidsskrift. I förlitande på våra medlemmars välvilliga stöd för det fortsatta utgivandet av »Brukshunden» och i förhoppning att den nyfödda tidskriften skall kunna fylla det behov den avser be vi att få överlämna detta första nummer till klubbens medlemmar och gynnare.

Redaktionen.

Under senare år och särskilt efter det förliden höst utbrutna stora kriget, som aktualiserade utbildningen av hundar för statligt och militärt behov hade man inom den s. k. skyddshunds rörelsen diskuterat frågan om en omläggning av arbetet så att den dels bleve inriktad mer för praktiskt bruk, dels såväl praktiskt som teoretiskt samlad under en gemensam ledning. Dessa tankar hade tagit fastare form i samband med att Svenska Kennelklubben för något år sedan fattat principbeslut om en omorganisation efter de tre huvudlinjerna jakthundar, brukshundar och sällskapshundar.

Den 11 september i fjol samlades ordförandena jämte två av respektive ordförandena tillkallade delegerade från Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden, Svenska Rottweilerklubben, Svenska Schäferhundklubben och Svenska Kennelklubbens utskott för boxer och schnauzer. Därvid diskuterades ingående den aktuella frågan om en enhetlig organisation för samtliga skyddshundsraser. En mindre delegation tillsattes och denna fick i uppdrag att i stora drag skissera upp linjerna för en dylik organisation och lägga fram ett förslag för de olika föreningarna.

Den 21 september enades man vid sammanträde om grundlinjerna för en dylik organisation.

»Organisationens ändamål skall vara att närmast under Svenska Kennelklubbens ledning

- främja aveln av raserna airedaleterrier, boxer, dobermannpinscher, riesenschnauzer, rottweiler och schäfer samt av de ytterligare raser, för vilka Svenska Kennelklubben åt organisationen giver dylikt uppdrag,
- utbildar hundar av ovan angivna raser för militärt bruk, för sanitetstjänst, bevakningstjänst, skyddstjänst och såsom ledarhundar för blinda,
- anordna utbildningskurser,
- anordna utställningar och bruksprov,
- genom utgivande av publikationer och drivande av upplysningsverksamhet sprida kännedom om angivna raser och sättet för deras handhavande,
- med uppmärksamhet följa utvecklingen å hithörande område i in- och utlandet,
- fullgöra de ytterligare kynologiska värv, som av Svenska Kennelklubben eller statliga eller kommunala myndigheter kunna åt organisationen uppdragas.

För handhavande av aveln för resp. raser tillsätts lika många sektionsstyrelser som antalet raser, tillhörande organisationens verksamhetsområde.

Sektionsstyrelserna borde liksom de ev. utskott, som tillsätts, erhålla vidsträckt befogenhet i sitt arbete för aveln, utarbetande av standards, angivande av förslag till utställningsdomare och domareaspiranter för resp. raser m. fl. dylika frågor, som direkt och enbart beröra dessa»

Man beslöt vidare, att den nya sammanslutningen skulle söka bilda lokala underorganisationer i olika

delar av landet främst i de större städerna. De förutvarande skyddshundorganisationerna skulle överlämna sina tillgångar och ägodelar till den nya organisationen.

Förslaget underställdes sedan de hittillsvarande organisationerna och Svenska Kennelklubben samt godkändes så småningom av samtliga, dock på ett håll med vissa reservationer, varom senare förts resultatrika förhandlingar.

Nu hade man hunnit så långt att man den 11 februari i år kunde kalla till konstituerande sammanträde. Kallelse utgick till de hittillsvarande medlemmarna i Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden, Svenska Rottweilerklubben, Svenska Schäferhundsklubben, styrelseledamöter i S. K. K:s utskott för boxer och schnauzer, vad riesenschnauzer beträffade, samt dem man kunde nå, som ägde airedaleterrier eller dobermannpinscher. De närvarande beslöt att genom sammanslagning av de förutvarande organisationerna på området bilda en ny enhetlig organisation för handhavande av — icke som det hittills kallats, skyddshundsarbetet — utan brukshundsarbetet. I detta arbete skulle innefattas spår-, rapport-, sanitets-, bevaknings- och skyddshundstjänst och därmed jämförligt ändamål samt utbildning av ledarhundar för blinda, ävensom handhavandet av aveln av nedannämnda raser. Sammanslutningens namn bestämdes till Svenska Brukshundklubben. Styrelse valdes och årsavgiften fastställdes till 6:— kr.

Vid sammanträde med Svenska Kennelklubbens styrelse den 28 febr. fick den nya sammanslutningen Svenska Brukshundklubben association med Svenska Kennelklubben, och därmed upphörde automatiskt F. S. S. S. H:s, Rottweilerklubbens och Schäferhundsklubbens association samt Kennelklubbens utskott för boxer och schnauzer vad riesenschnauzer beträffar. Svenska Brukshundklubbens verksamhet beslöt omfatta raserna airedaleterrier, boxer, dobermannpinscher, riesenschnauzer, rottweiler och schäfer.

För att dessutom särskilt gagna arbetet för varje ras har tillsatts eller kommer under den närmaste tiden att tillsätta sektionsstyrelser, en för airedaleterrier, en för boxer o. s. v. Dessa styrelser hoppas man med rätta skola bli av utomordentligt stor betydelse och vikt för själ-

Harald V. Pettersson

Svenska Brukshundklubbens förste ordförande och en av dess stiftare, kamrer Harald V. Pettersson avled den 16 mars i år. Kamrer Pettersson var ju mycket känd och värderad inom kennelvärlden och särskilt inom brukshundskretsar sedan nästan tvenne decennier tillbaka. Han var även en mycket aktiv medlem av Svenska Kennelklubbens styrelse och var en av dess främsta specialister ifråga om stadgeärenden, något som även kom Svenska Brukshundklubben till godo vid dess start. Sedan många år tillba-

va avelsarbetet och utgöra en ersättning för de hittills fungerande avelsklubbstyrelserna.

Personer ute i landet, som äro intresserade för Svenska Brukshundklubbens verksamhet och för att bilda lokalklubbar ombedjas sätta sig i förbindelse med klubbens sekreterare jur. kand. Sven Hydén, Askrikegatan 7, Stockholm.

ka var kamrer Petterssons älsklings-tanke att samtliga brukshundsraser skulle slås tillsammans, så att bruksarbetet skulle gå hand i hand med aveln och där även de olika raserna skulle kunna mötas till ädel tävlan. Han var även mannen, som genom sin dagliga gärning och sina stora erfarenheter hade en sällsynt förmåga att ena stridiga viljor, en förmåga som är nödvändig för att få fram ett positivt resultat.

Vännen Harald V. Pettersson lämnar oss i arv bland annat att var och en i sin stad efter bästa förmåga förverkliga klubbens syftemål icke blott till glädje och fromma för oss själva och våra hundar utan även för fosterlandet. Den så oväntat bortgångne kamraten sakna vi icke blott såsom ordförande i brukshundklubben utan även som en duktig och samvetsgrann domare på tävlingar, ordförande på sammanträden, där han kanske under en något barsk yta alltid fick fram sin välvilja.

Hunden i försvarets tjänst

För Brukshunden av chefen för arméns hundväsande

Major E. EDSTROM

Tjänstehundens uppgift inom vår armés fältorganisation hänför sig huvudsakligast till fyra olika områden: sambands-, sjukvårds-, transport- och bevakningstjänsten.

Rapporthunden

Arbetet inom sambandstjänsten fullgöres av rapporthundar. Deras uppgift är att, huvudsakligast inom själva stridsfältet, åstadkomma och bibehålla det samband mellan staber, truppavdelningar och patruller, som visserligen i främsta rummet sökes med radio och tråd, men för vilket en reserv dessutom alltid bör vara säkerställd. De senaste årens krigserfarenheter ha tydligt givit vid handen, att tjänstehunden på detta område haft, och säkerligen alltjämt kommer att få, ett mycket viktigt värv att fylla.

Rapporthundens arbete sker dels på terrängminne, dels efter i förväg utlagt konstgjort spår. De distanser han har att vid varje särskilt uppdrag tillryggalägga varierar från några hundra meter upp till en halv mil eller längre. Farten kan i medel-

svår terräng beräknas till omkring 3 à 4 min. pr kilometer. Han fullgör sitt arbete med samma fart och precision i mörker eller dimma som vid dager och klar sikt. Då människans känslor av rädsla och skräck inför fiendens eldverksamhet äro honom främmande — under förutsättning av följdriktigt bibragt dressyr — går han till sitt värv med den likgiltighet för faran, som är en följd av den fullständiga okunskapen om densamma och som i regel också är den bästa garantien för uppdragets lyckliga slutförande.

Sjukvårdshunden

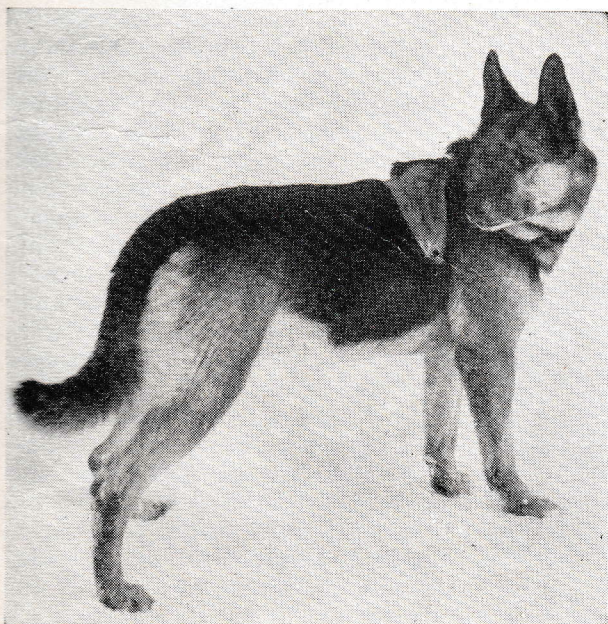
Sjukvårdshundens verksamhet kan indelas i tre olika faser. Han skall först uppsöka den — eller de — sårade, ett arbete som, i olikhet mot rapporthundens, sker genom reviering av terräng under »vindsök». Han skall därefter inrapportera varje sårad han under söket funnit, och slutligen leda föraren — jämte det honom åtföljande bårlaget — till den sårade, »påvisandet».

Dressyren till åstadkommande av det sålunda skildrade arbetet är

ganska invecklad, betydligt mera än den för rapporthunden, och ställer stora krav på dressörens lugn, tålamod och skicklighet. Ävenså måste hundmaterielet utväljas med betydligt större omsorg och erfaret omdöme än då det gäller hundar, avsedda för andra dressyrformer. Men i gengäld kan en sjukvårdshund, väl utbildad för samt livlig och energisk i sitt arbete, åstadkomma prestationer, som väcka både häpnad och beundran. Och i tusentals kunna de människoliv räknas, som genom sanitetshundarnas insats räddats från det senaste världskrigets slagfält.

Enligt en princip, till vilken en sanitetshund själv givit uppslaget, har den nu tillämpade dressyrmotoden med användande av »rapportrulle» utarbetats. En tumstjock, c:a 1 dm lång, med krollsplint stoppad läderrulle hänges i hundens halsring med så pass stor »hängfrihet», att hunden kan, om han böjer sig ned invid den liggande eller sittande person han funnit — för andra föremål, samt för stående eller gående personer får han icke reagera — fatta rullen med tänderna. Med rullen i munnen återvänder han nu till den förare, som utsänt honom och denne får på så sätt reda på att en sårad är av hunden påträffad. Rapportrullen tages nu från hunden, förarlinan påkopplas och på kommandot »Visa — var?» leder hunden föraren — och det åtföljande sjukvårdsmanskapet — tillbaka till fyndplatsen.

En väl utbildad sjukvårdshund med den rätta arbetsglädjen — och att han får och bibehåller en sådan är förarens-dressörens sak att se till — är för en sjukbärravdelning en tillgång så stor, att den icke kan nog högt värdesättas. Den som sett och personligen erfarit, vad en sådan hund kan åstadkomma på slagfältet — jag bortser nu från de, sällan eller aldrig verklighetstrognast tillämpningsövningarna i sjukvårdstjänst under fredsmanövrar — måste förvåna sig över den relativa likgiltig-

Schäfer
med rapporthylsa.

het som hittills visats denna, visserligen detalj, men ingalunda betydelslösa sådan, av sjukvårdstjänsten i fält.

Att åstadkomma ett fullt effektivt genomsökande av exempelvis en snårig och otillgänglig skogs- eller bergterräng, där livlig stridsverksamhet pågått, är även under vanliga förhållanden en för en sjukbärraravdelning synnerligen besvärlig uppgift. Om detta sökarbete därtill skall genomföras under fiendens eld eller i becksvalt mörker eller dimma, bli svårigheterna mångdubblade och effektiviteten i sökandet mycket hög grad förminskad. Det skarpaste öga i förening med den starkaste ficklampa — om man nu med hänsyn till fienden överhuvudtaget kan använda sådan — kunna icke ens tillnärmelsevis nå upp till det resultat, som hundens fina väderkorn och snabba sök på ofantligt mycket kortare tid åstadkommer. Det är icke tomma ord, vad som återfinnes i ett av de i senaste världskriget deltagande arméernas krigssjukvårdsreglementen: »En stridsterräng som genomsökts med sanitetshundar skall anses evakuerad och får lämnas».

Draghunden

Hundens utnyttjande på transporttjänstens område — som dragare av skidkälkar, pulkor och toboggans — torde nog, av vissa orsaker, vara det som hittills blivit mest känt av den stora allmänheten. Och förvisso är denna gren av vår fyrbenta väns mångsidiga kapacitet väl värd att på alla sätt tillgodogöra sig, även om dragtjänsten ur militär synpunkt måste bli av sekundär betydelse i jämförelse med rapport- och sjukvårdsarbetet. För våra svenska förhållanden — och sådana, av det nordiska klimatet betingade, i allmänhet — är det dock av största vikt att den militära tjänstehunden, av vad ras och typ han än är, även duger till att användas som dragare.

Man hör ibland från »djurskyddshåll» tal om djurplågeri o. dyl. då det blir fråga om arméns — eller enskilda personers — utnyttjande av hunden som dragare. Det talet brukar emellertid — och underligt vore det annars — mycket snart förstummas, då man påminner vederbörande om det enkla faktum, att hunden bevisligen varit människans

Från arméhundsutbildningen i Sollefteå.

dragare åtskilliga tusen år innan denna människa överhuvudtaget visste vartill hästen skulle användas. Och hunden är därtill ett i förhållande till sin storlek alldeles enastående kraftigt dragdjur — relativt sett nära nog dubbelt så stark som hästen. Och sist men icke minst äro draganlagerna utan minsta tvivel absolut medfödda hos alla hundar av »normal» storlek och kroppsbeskaffenhet i övrigt.

En hunds dragkapacitet kan sättas i direkt förhållande till hans egen, levande vikt, och han tager i »nyttig last» också denna viktenhet, i medeltal räknat. Detta kan ju, ytligt betraktat, synas ganska obetydligt — 30—35 kg för en hund, 70—80 kg för två — men när terrängen och snöförhållandena bli sådana, att man inte har någon annan draghjälp att påräkna, och skidlöparna själva skola börja på att släpa fram sin nödvändiga tross — tält, ammunition, kulsprutor och proviant samt icke minst, undanföra sina sårade — då är sannerligen draghunden bra att kunna lita sig till.

Terrängen kring Sollefteå är utmärkt för arméhundsutbildningen.

Och han fullgör detta sitt uppdrag med liv och själ och med en energi, som icke vet av några gränser. Den som sett vad en draghundsavdelning med — vilket icke är minst viktigt — väl utbildade och tränade skidlöpars-hundförare kan prestera behöver aldrig ett ögonblick vara i tvivel om vad vår militära tjänstehund kommer att betyda vid ett eventuellt vinterfälttåg.

Bevakningshunden

Vad så till sist bevakningstjänsten vidkommer, är ju detta en detalj som mer än kanske något annat — dragarbetet icke undantaget — faller inom just hundens s. a. s. naturliga anlagsområde. Driften att bevaka, att vakta och skydda sin herres och husbondes tillhörigheter, hans hem och härd och att varna honom för allt som kan förefalla misstänkt, är ju mera utpräglad hos hunden, än hos något annat av våra sedan årtusenden tillbaka använda husdjur. Inom den militära post- och patrulltjänsten, kan en på ändamålsenligt sätt dresserad bevakningshund bli till utomordentlig nytta. Ingenting undgår hans uppmärksamhet. Hans öra uppfattar på fullkomligt otroliga håll om stegen som nalkas äro en väns eller fiendes — att det är en »fiende» ingår visserligen icke i hundens begreppsfär, men han hör om stegen äro »bekanta» eller »obekanta», och i det senare fallet varnar han, varvid det då är förarens sak att rent individuellt så känna sitt djur, att han

Forts. sid. 9

Utbildning av ledarhundar för blindas

Några synpunkter på ett aktuellt problem

För Brukshunden av AXEL HELLGREN

Utbildning av ledarhundar för blindas har på senaste tiden blivit ett aktuellt problem även i Sverige. Men vilken metod skall man använda sig av vid en dylik utbildning. Det finns som bekant flera olika system att välja på.

Den tyska metoden så som den tillämpas i Potsdam m. fl. utbildningsplatser är att inköpa lämpliga hundar i lämplig ålder och placera dem inom anstalten, varvid hanne och tik parvis placeras i rymliga hundgårdar, vilka äro så beskaffade att hundarna efter eget behag kunna vistas inom- eller utomhus. Att för hunden komma utanför dessa hundgårdar betyder att komma i selen eller med andra ord arbete. Detta arbete, d. v. s. största delen av utbildningen, sker i staden. Appellutbildningen, vilken här liksom vid all annan hundutbildning är A och O, sker inom anstalten. En viktig del i en ledarhunds utbildning är apportioneringen, vilken skall inläras med tvång.

Då detta arbete pågått i c:a 6 veckor, komma de blindas, vilka inkvarteras i inom anstalten belägna logement. Hunden får då omedelbart flytta från hundgården till den blyndes rum, alltså ur hundens synpunkt, från en sämre miljö till en bättre. Detta givetvis för att hunden så fort som möjligt skall vänja sig vid sin blivande blinde husse eller matte och under den fortsatta samträningen med den blinde icke hänga sig fast för mycket vid dresören. Samträningen varar i 2 à 3 veckor och sedan anses hunden färdig för sin uppgift.

Vid de kurser, som anordnats här i Sverige, har utbildningen, vilken som bekant letts av en tysk instruktör, i stort sett, så långt det varit möjligt, letts efter samma principer. Inkvarteringen av hundarna har av utrymmesskäl icke kunnat ordnas på samma sätt, utan hundarna ha fått nöja sig med burar, och som rastgårdar har den intilliggande skogen fått användas.

Appellutbildningen har blivit efter så till vida att den viktiga apportioneringen icke blivit inlärd. Man kan ju icke begära att en enda person skulle kunna medhinna att på denna korta tid lära ett flertal hundar apportioneringen. Att en och annan av hundarna på lek hämtar en bortkastad pinne, kan icke kallas apportionering. Som ovan sagts skall nämligen en ledarhund icke lära sig apportionering på lek, utan det skall ske med tvång. Den praktiska utbildningen sker här liksom i Potsdam i staden, vilket naturligtvis är det riktiga. Alla konstgjorda hinder äro av mindre värde. Det är de verkliga, i olika situationer och miljöer förekommande hindren, hunden skall lära sig att undvika. Man lär icke en hund att undvika en bil, buss eller spårvagn genom att peka på föremålet och i övertygande ton liksom till ett barn säga »den där skall du akta dig för». Det behövs mera övertygande metoder än det den mänskliga rösten kan framkalla. Vid de tyska skolorna lära sig hundarna att markera alla hinder — även trottoarkanter — genom att sätta sig. Den i Sverige verkande tyska instruktören avvek härifrån så till vida, att framför mindre hinder, trottoarkanter o. d. räckte det om hunden stannade, men framför större hinder, trappor, stängda dörrar, bommar o. d. måste hunden sitta. Vilken metod, som är den bästa kan ju vara en smaksak, men ett är säkert, en hund som missar trottoarkanterna, då den är lärd att stanna i stående, bör läras att markera desamma med att sitta, och man skall strax finna att i praktiken kommer hunden att markera genom att bli stående, eller avsaktning av tempot så mycket att den blinde känner, att det är markering. Våra aktiva tävlande kunna göra en jämförelse med sina egna hundar. Dessa hundar äro lärda att vid halter snabbt sätta sig. Hur många av dessa hundar sätta sig om man i det dagliga livet träffar en bekant och stannar och talar vid denne? Svaret blir: ingen, eller i varje fall högst få.

Undertecknad, har vid två olika tillfällen, somrarna 1938 och 1939, varit i tillfälle att studera ledarhundutbildningen i Tyskland, den förra gången helt flyktigt i samband med en sällskapsresa som en hundklubb anordnade, men vid det senare tillfället så mycket grundligare under c:a 10 dagar samt dessutom haft tillfälle att delvis följa den i Sverige verkande tyska instruktörens metoder. Då jag dessutom har 20-årig praktisk och teoretisk kurs- och utbildningsverksamhet inom andra utbildningsgrenar, vågade jag försöka att självständigt här utbilda en ledarhund efter en av mig själv utarbetad metod.

Jag anskaffade en unghund på 6 mån. och skänkte den, genom förmedling av rektorn på blindinstitutet, till en blind i Stockholms närhet. Mitt villkor var att det skulle finnas en seende familjemedlem, och jag förband mig, att då hunden kommit till lämplig ålder, utan ersättning utbilda den till ledarhund. Nu föll det sig så lyckligt att denna familj, där maken tidigare varit seende, för några år sedan varit ägare till en mindre hund, alltså hundvant folk. Den blinde hade tidigare fått erbjudande att få en hund, som var utbildad av den tyske instruktören, men avböjt med tanke på att det nog skulle vara bättre med en valp eller unghund, som från början fick växa in i miljön. Då han genom rektorn fick erbjudande om unghunden accepterade han genast och schäfervalpen införlivades i familjen.

Givetvis lämnades av mig instruktioner hur unghunden skulle skötas. Det är lätt för en valp att lära sig olater, som sedan kunna vara mycket svåra att få bort. Det finns många frestelser i ett förstadssamhälle, kattor, ekorrar, fåglar o. d. Sådant måste man kunna möta utan att bry sig om, ävenså måste man kunna möta andra hundar, utan att taga nämnvärd notis om dessa. Inpräntas detta hos valpen och unghunden, och får han dessutom lära sig

de första grunderna i vanligt hundvett, så är en del av appellarbetet redan undanstökat, då det verkliga arbetet skall börja.

Hur ofta inträffar det icke att en blind, som fått en ledarhund icke är lämplig att ha densamma. Den blinde måste redan från början inställas på att hunden är ett djur och icke en maskin. Det är samarbetet mellan de båda som skall ge resultat. Många gånger överreklamerar hundarna och personer, som påstå sig förstå saken, vilja göra dem till mänskligt tänkande och handlande varelser. Därmed gör man den blinde en stor otjänst, han eller hon känner sig besviken. Vidare kan det finnas familjemedlemmar i den blindes familj, som få en avog inställning till hunden.

Har hunden vistats i familjen som unghund, har man hunnit få den rätta inställningen till djuret och lärt sig att tycka om det. Även så har man fått lära sig, att en hund även kan vara till en del obehag i form av kanske en och annan sönderbiten sak eller en hög eller pöl på bästa salsmattan. Har man lärt sig att fördrå detta hos unghunden, så finns det ingen risk för att man skall ledsna på hunden senare, då han kan börja sitt verkliga arbete och vara till nytta och nöje. Det är icke bara själva ledaregenskaperna, som gör hunden nyttig, det är även de stunder då hunden gör sin blinde ägare lycklig genom sin närvaro. Den blinde vet, att han i hunden har en omutlig vän och kamrat.

Det har framhållits, att utbildning av ledarhundar skulle vara något slag av utbildning, som icke har beröringspunkter med annat utbildningsarbete. Ja, det har förfäktats, att det skulle vara en fördel om den som utbildar ledarhundar helst icke förut sysslat med något slag av annat hundarbete. Detta bevisar endast, att den som framkastat detta påstående, själv icke förstår saken. Det är ju alldeles klart att ledarhundutbildningen skiljer sig från annan utbildning så till vida, att ledarhunden skall specialdresseras på ett begränsat arbetsfält. Men även rapporthunden och sjukvårdshunden specialdresseras på sitt område. Specialdressera en hund på spår, och det blir en duktig spårhund, nota bene, om hundmateriellet är lämpligt. Lika väl som det inpräntas i spårhunden att han skall följa ett visst spår och upphämta

eller stanna vid ett visst antal rapporter, lika väl skall det inpräntas i ledarhunden att han skall gå en viss sträcka och markera alla på vägen förekommande hinder, lika med trottoarkanter o. d. Båda arbeta i sele, då selen lägges på betyder det arbete och då selen toges bort är det åter en fri hund, som kan leka och rasa, som vilken annan hund som helst.

Att en lekande ledarhund, märk väl, utan sele, skulle avbryta sin ystra lek för att självständigt ingripa i en för hussen kritisk situation — vilket man kunnat läsa i fackpressen — bevisar endast att artikelförfattaren eller ännu troligare översättaren låtit sin fantasi skena iväg utan att tänka på, att det är en facktidskrift, och följaktligen en stor del av läsekretsen märker sådana saker, som lekmannen icke reflekterar över och vilket ytterligare bidrager till att hundarna i den stora allmänhetens ögon förmänskligas.

Vid ledarhundutbildning såväl som vid all annan hundutbildning utgår man ifrån hundens lust- och olustkänslor. Som ovan nämnts, måste man, då man skall göra klart för hunden, att exempelvis en bil är farlig, ingiva hunden en olustkänsla för bilen, det räcker icke med att enbart peka på densamma. Likaså måste man vid tvångsrapportering bibringa hunden en olustkänsla som övergår till en lustkänsla så fort han får föremålet i munnen. Att tvångsrapportera en hund är en konst, som tyvärr ett alltför ringa antal av vårt aktiva hundfolk förstår sig på. En ledarhund skall kunna rapportera för att vid alla tillfällen vara till nytta. Han skall kunna hämta selen och käppen om det påfordras. En avblåst hatt eller en tappad näsduk bör även genom hundens försorg tillrättaskaffas. Sedan ankommer det på den blinde att ytterligare lära hunden att rapportera andra småsaker såsom tofflor, pipa o. d.

Det har även påståtts att ledareutbildningen skulle vara mera ansträngande än annan utbildning. Om en blivande ledarhund första gången den varit i selen verkar att vara slut och visat detta genom att flåsande kasta sig ned, bevisar detta endast att den varit för hårt körd eller har nervös läggning. En lugn hund, som icke toges för hårt blir icke slut efter en halv timmes marsch. Hur ofta har det icke inträffat på

appellutbildningskurserna att man fått taga hand om hundar och drilla dem en stund. Efter 10 minuters hastig marsch med halter och vändningar blir även en sådan hund ganska slut.

All hundutbildning måste ske individuellt. Även där materialet gallras, såsom vid ledarhunduttagning, måste hundarna utbildas individuellt. Av 10 hundar finns det icke 2, som äro exakt lika. Den, som tror på kollektivutbildning, förstår icke saken. Lika väl som det på en appellutbildningskurs blir någon hund, som blir den bästa och någon som blir den sämsta, lika väl blir även detta fallet, då det gäller ett antal ledarhundar. Vissa hundar lära sig saker och ting ganska fort, medan det återigen på andra hundar tager längre tid att lära sig samma sak. Om resultatet blir förstklassigt beror det i flesta fall på att den blinde är en s. k. hundmänniska d. v. s. de arbeta bra tillsammans. Det beror mycket på hur man instruerar den blinde. Man får icke göra honom nervös, utan intala honom att ha förtroende för hunden, men så skall hunden heller icke släppas i den blindes händer förrän den är absolut genomarbetad. En missad trottoarkant den första dagen inger den blinde en osäkerhetskänsla, som han eller hon senare har svårt att övervinna.

Då det inom våra hundorganisationer finns duktigt folk, som under många år sysslat med utbildning av hundar av alla slag, är det förvånansvärt, att de som tagit initiativet till ledarhundutbildningen här i Stockholm, icke från början försökt få med en stab av medhjälpare, som sedan i sin tur på en bredare basis kunnat fortsätta arbetet. Det har tvärtom verkat, som om detta arbete skulle hållas inom en trängre krets, där ingen äger den praktiska erfarenhet och rutin som fordras för att få fart på utbildningen. Med ett tillräckligt antal kompetenta utbildare skulle åtskilliga ledarhundar kunna utbildas enligt det system, som jag själv tillämpar. Kan det i en framtid ordnas på ett bättre sätt, så få vi hoppas att arbetet sätter ytterligare fart, så att varje blind, som önskar att ha hund och som är lämplig därtill kan bli innehavare av en dylik. Ha vi infört saken i Sverige och kommit underfund med metoderna, skola vi

Forts. sid. 8

Schäfer- hunden

*Rex vom Hlswerder SZ 500620 SchH.
Importerad från Tyskland.
Äg.: Fru Margarita Särkka, Helsingfors.*

Schäferhunden härstammar enligt v. Stefanitz, schäferhundens moderne nydanare, från en korsning mellan vitgula vildhunden och mellaneuropeiska vargen. Det betonas dock att schäferhunden ej anses ha mera vargblod än andra hundraser. Dess namn kommer av det tyska Schaf=får och Hund, alltså fårhund, d. v. s. hund för att vakta och skydda fåren. Denna nyttiga hundras har emellertid undan för undan utvidgat sitt verksamhetsfält som brukshund och användes ju numera som blindhund, d. v. s. ledarhund, bevaknings- och skyddshund, rapporthund, sjukvårdshund, draghund m. m. och är nu utbredd över praktiskt taget hela jorden. Första gången den uppträdde på utställning var 1882 i Hannover. Genom noggrant urval av kraftiga individer med lämpligt temperament och av obesläktad stam har nu efter mer än ett halvt sekels arbete den typ av rasen vuxit fram, som man nu ser i dagligt arbete och vid våra utställningar. Rasen fick från början en oerhörd popularitet och detta ledde i sin tur till att mindre nogräknade hundhandlare och uppfödare inte voro så noga med urval av uppfödning, varigenom en hel del undermåliga djur icke blott tillätos sprida sig utan dessutom användes som avelsdjur. Den degenerering som blev följden har emellertid särskilt under de senaste åren kraftigt motarbetats och man har genom upplysning och på annat sätt försökt och i stor utsträckning lyckats förhindra hetsen mot schäfer-

hunden, framkallad av olämpliga hundar, olämpligt dresserade och i händerna på olämpliga ägare. Den icke minst bidragande orsaken till schäferhundens upprättelse har varit den ofantliga nytta dessa hundar gjort som ledarhundar för blinda, som sjukvårds- och rapporthundar o. s. v.

Hur skall då en riktig schäferhund se ut?

Den skall vara av medelstorlek eller något över och ha tämligen långsträckt, kraftig kropp med väl utvecklad muskulatur. Till sitt väsen skall hunden vara livlig och vaksam, utan att verka nervös, och nästan intet får undgå dess uppmärksamhet och skarpa minne. Är den av rätt karaktär är den omutligt trogen och orädd, ej bitisk i onödan, men färdig att hugga till om det gäller att försvara husbonde, hus eller hem.

Skulderhöjden är i medeltal ungefär 60 cm och ligger mellan 55—65 cm. För brukshunden ligga de önskvärda måtten mellan 55—60 cm för tikar samt mellan 60—65 för hundar.

Huvudet skall vara kraftigt utan att verka grovt eller klumpigt samt med platt hjässa, bred mellan öronen och avsmalnande mot pannan som skall vara föga välvd.

Nospartiet avsmalnande från bas till spets skall vara kraftigt, *läpparna* strama, torra och väl slutna. *Bettet* skall vara mycket kraftigt, med framtänderna gripande skarpt saxartat över varandra.

Öronen skola vara medelstora, vid basen breda, högt ansatta; och bäras uppstående, skarpt spetsade uppåt och framåttillda. Vippöra uppträder understundom, särskilt under valpaldern. *Kuperade* öron och *hängöron* måste förkastas.

Ögonen skola vara medelstora, mandelformiga, pigga och intelligenta, något snett liggande och ej utstående; ju mörkare färg desto bättre.

Halsen skall vara kraftig med väl utvecklad muskulatur, medellång utan löst halsskinn.

Bröstat djupt men ej för brett. Revbenen varken flata eller tunnformiga.

Buken ordinärt uppdragen.

Ryggen rak och kraftigt utvecklad, ej för lång mellan manken och korset. Bälens längd skall vara större än skulderhöjden.

Länden bred och kraftig samt korset långt kraftigt och svagt sluttande, lären långa och muskulösa och hasen starkt vinklad.

Tassarna skola vara rundade, korta, väl slutna och välvda. Trampdynorna mycket hårda. Klorna korta och kraftiga samt helst mörka till färgen.

Sporrar, även dubbelsporrar, kunna ofta förekomma på baktassarna men böra efter födseln klippas bort. De äro intet direkt fel, men kunna åstadkomma skada.

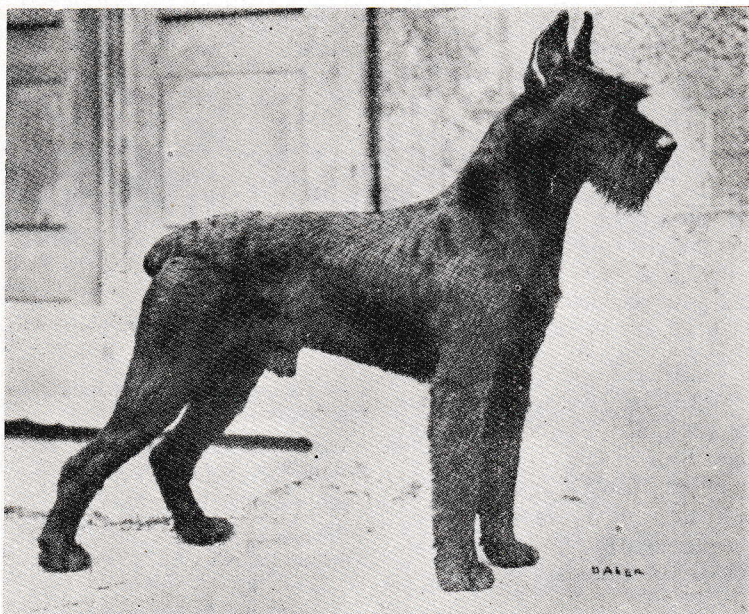
Swansen skall vara yvigt hårbevuxen, räcker nedhängande till hasleden och skall vara lätt uppåtböjd i spetsen. När hunden går lugnt bäres den i mjuk båge, men vid spänning och rörelse höjes den och blir mer krökt. Den får dock ej bäras högre än rygglinjen.

Färgen kan variera från järngrå till askgrå, rödgal, rödbrun, antingen enfärgad eller med regelbundna rödbruna till vitgrå tecken, gula hundar även med svart sadel, sällan vita uppblandade med mörka fläckar (blå-rödschimmer), mestadels mörkschatterade (svarta toppar på grå, gul, röd-gul eller ljusbrun botten med motsvarande ljusare tecken) s. k. varggrå, vildhundens ursprungliga färg. Vita tecken på bröst och fötter tillåtna.

Underullen är utom hos svarta hundar alltid ljusare. Den slutliga färgen hos valpen kan ej bestämmas förrän efter täckharens genombrott.

Hårrem kan variera. De rakhårigaste äro de vanligaste, men det finns även sträv-håriga samt t. o. m. någon gång långhåriga (i södra och östra Tyskland). Typiskt är den täta underullen, varigenom huden blir så oberoende av väderleken.

Riesen- schnauzern

En typisk riesenschnauzer.

Riesenschnauzern härstammar enligt den framstående schnauzerkännaren Felix Ebner från trakten norr om de bayerska alperna, i moränlandet mellan floderna Lech, Isar och Inn. Första gången den uppvisades var på en specialutställning i München, anordnad av Bayeriska Schnauzerklubben den 17 oktober 1909. Till Sverige kom den först för ca 10 år sedan.

Redan tidigt visade sig riesenschnauzern vara en framstående brukshund och vid den stora tävlingen i Berlin 1936, anordnad av Reichverband für Polizeihunde, för utrönande av lämpligheten av brukshundar av olika raser, visade det sig, att just en riesenschnauzer, som ägdes av Siemens-Werke i Berlin och var en av dess vakthundar, belade 1:sta platsen. Även i Sverige har riesenschnauzern gjort sig känd som ett utomordentligt gott bruksdjur, som på senare år med utmärkt

gott resultat använts som arméhund inom svenska armén.

Riesenschnauzern är till sin kroppsbyggnad kraftig och senig, dock utan att på något sätt verka klumpig. Hans yttre vittnar om ädelhet. Betecknande är hans lätt rörlighet och arbetsvillighet. Sedd från sidan skall han vara nästan kvadratisk, d. v. s. boghöjden (65 cm) och rygg längd skall vara ungefär lika. I sitt uppträdande skall han vara modig, oförskräckt och respektgivande. Han skall vidare vara lugn och klok, men då det gäller skall han visa temperament samt vara snabb och uthållig, och visa en omotlig trohet. Dessutom skall han utan olägenhet kunna uthärda väderlekens olika växlingar. Med dessa egenskaper är riesenschnauzern en hård och seg brukshund och vi skola i vårt avelsarbete alltid eftersträva att han må förbli sådan.

Birger Dahlin.

Utställning i Södertälje 16 juni

Svenska Brukshundklubben håller sin första utställning i Södertälje den 16 juni 1940 kl. 10,00. Utställningen förlägges till Folkets Park. Närmaste station är Östertälje.

Som prisdomare ha kallats:
för airedaleterrier
Friherre Carl Leuhusen,
för boxer
Ingenjör C. A. Carring,
för dobermannpinscher
Ingenjör Birger Dahlin,
för riesenschnauzer
Polisöverkonst. Einar Stohm,
för rottweiler
Tjänsteman Anton Angmar,
för schäfer
Kriminalöverk. Sigfrid Sund.

Anmälningsblanketter rekvideras och insändas till fröken Ruth Ekstedt, Vallmovägen 41, Hedvigsdal, Helenelund, (Porto 15 öre.), målarmästare Carl Nygren, Södertälje eller inlämnas till köpman Axel Hellgren, Skånegatan 87, Stockholm, vilken även lämnar upplysningar per telefon 41 27 92.

Anmälningstiden utgår den 11 juni. Anmälningsavgift: Kr. 8:— i ungdoms- o. öppen klass, Kr. 12:— i övriga klasser.

Utbildning av ledarhundar

Forts. fr. sid. 6.

väl kunna visa att vi icke stå utlandet efter, eller i all framtid vara beroende av utländska instruktörer.

Med vad ovan sagts har jag velat framhålla, att det finns olika sätt att komma till samma mål: *en perfekt ledarhund*. Det skulle nog icke skada om man tog på sig tillräckligt lång tid för utbildningen. Att släppa den för tidigt kan lätt resultera i ett bakslag. Jag har sett ledarhundar både i Tyskland och Sverige som arbetat mindre perfekt än den hund jag f. n. själv utbildar. De förra ha ansetts färdiga, men jag anser att en ledarhund skall vara perfekt innan den på egen hand skall leda den blinde och därför pågår utbildningen tills detta resultat har uppnåtts. Om utbildaren och den blinde med allvar går in för att få ett förstklassigt resultat, så kan detta med förenade krafter uppnås och lönen för mödan blir en perfekt ledarhund, som under en lång följd av år kan vara sin blinde ägare till nytta och glädje.

Om vårt arméhundväsendes organisation

Till starten av den publikation, som avses att bli ett språkrör för den i dagarna bildade sammanslutningen av för vår *tjänstehundfråga* intresserade kennelmän och -kvinnor inom landet, har jag blivit anmodad lämna ett bidrag på det område, som innefattas i ovanstående rubrik. Det må förlåtas mig om detta bidrag måste bli mycket kortfattat. I första hand av den orsaken, att arméorganisatoriska frågor nu mindre än någonsin äro lämpliga att bringas till offentligheten. I andra hand därför, att min egen tid just nu ej medger något arbete utom tjänsten.

De allra flesta läsare av dessa rader torde redan känna till, hur vår försvarsmakts tjänstehundväsende i stort är ordnat. Den saken har behandlats i bl. a. Svenska Kennelklubbens tidskrift. En koncentrerad sammanfattning — och därtill *lämpad för dagsläget* — skulle kunna uttryckas sålunda.

Vår armés hundväsende är baserat på samma princip som hela vårt försvar i övrigt, d. v. s. tillvaratagande av möjligheterna att om så erfordras kunna uttaga landets hela samlade styrka i och genom den allmänna värnplikten. Det är mig angeläget att i detta sammanhang, och för var och en som läser dessa rader, framhålla det faktum, att den omständigheten, att statsmakterna icke tillsvidare ansett det nödigt utfärda särskilda fredsbestämmelser rörande det sätt, varpå i landet befintliga, för militärt tjänstebud bruk lämpade hundar förberedelsevis skola enrolleras, ingalunda befriar ägaren till en sådan hund från skyldigheten att ställa sitt djur till försvarets förfogande, om så skulle erfordras.

Vederbörliga högre militära myndigheter förlita sig emellertid på,

att försvarsviljan hos även landets hundägare skall visa sig tillräckligt stor, för att vi, om nöden det kräver, skola få fram tillräckligt antal dugliga tjänstehundar — eller rättare »ämnen» till sådana — utan att behöva gripa till en sådan åtgärd, som exempelvis den för uttagning av våra hästar gällande förordningen.

Jag vill tillägga, att erfarenheten redan visat, att den tillit jag nyss talade om torde kunna hysas. Min personliga erfarenhet i detta avseende alltsedan tiden för årsskiftet ger vid handen, att landets ägare av lämpliga tjänstehundar — ja, jag skulle vilja säga alla våra hundägare — under den korta, men prövande tid som nu förflutit sedan vi lite var började inse allvaret i det nuvarande läget, ådagalagt en förståelse för vad som fordrades av dem, som kunde tjäna till exempel för många andra medborgarskikt i vårt land.

Utöver de »värnpliktiga» hundarna — varmed jag menar sådana, som överhuvudtaget kanske aldrig komma under någon direkt militär utbildning — ha vi två kategorier: stam- och reservhundar. De förra, arméns egna, placerade dels vid vår central — arméhundgården — dels vid trupperförband landet runt. De senare få vid omkring 1—2 års ålder en fullständig såväl appell- som militär bruksdressyr (rapport- eller sjukvårds- samt dessutom alltid drag-, stundom även bevaknings-), och detta utan någon som helst kostnad för ägaren — kronan betalar t. o. m. numera transporter till och från övningsorten. Efter återkomsten till resp. ägare böra de, så långt möjligt är, bibehållas vid sina färdigheter och kunskaper. Detta åvilar dels ägaren — i den mån dessa ha möjligheter härtill — dels arméhundväsendet, som för detta ändamål skall ha rätt att inkalla sina reservhundar 1—2 gånger om året till korta repetitionsövningar.

Beträffande stamhundarna är att märka, att en avsevärd del av dessa redan är — och ytterligare kommer att — utackorderas. Denna form för statens »hundhållning» torde komma att bli mycket guterad bland vårt hundfolk, i den mån saken blir mera känd. Villkoren äro synnerligen förmånliga för »fodervärdarna». Under förutsättning att t. ex. valpen tages vid 6 veckors ålder — varvid kontrakt för ordningens skull skrives med kronan — får fodervärden »uppfostringsbidrag» till dess valpen fyller 9 månader. Därefter betalar han visserligen alla kostnader för hundens underhåll, men kronan svarar för skatten! Likaså för alla transporter till och från övningar. Fodervärden har m. a. o. en »egen» hund, för vilken han dock slipper betala skatt. Han är endast skyldig att inställa hunden till övningar och vissa kurser då och då, men detta torde få betraktas som ett plus, enär hunden då får en ofta välbehörlig »uppräckning» efter några månaders, kanske lite för gedigen vila. Och efter en sådan »fältspportperiod» på ett par, tre veckor brukar hunden bara bli så mycket trevligare — och inte minst lydigare — när han kommer åter.

Ett mycket stort antal, till förfogande ställda hundar, äro i dessa dagar i full tjänst under beredskaps-tjänst icke minst i norr. En del ha även varit österut i full aktion. Det kanske snart nog blir tillfälle att lyfta något på den slöja, som nu av militära skäl måste dölja de prestationer som dessa våra fyrbenta soldater redan gjort. En sak är säker: vår arméhund har redan visat att den är en *tillgång* för den trupp han blivit tilldelad, som icke kan nog högt skattas.

Einar Edström.

Hunden i försvarets tjänst

Forts. fr. sid. 4.

kan bedöma och rätt »översätta» hundens varning. Hans näsa är om möjligt ännu skarpare, och även här är han mångdubbelt överlägsen alla sina tvåbenta kamrater inom den postering eller den patrull, han blivit tilldelad. Riktigt dresserad — och rätt använd — är »patrullhunden» av ett värde i det »lilla kriget», som endast kan bedömas av den, som sett honom i aktion just såsom sådan.

Den nya provningsordningen för rapporthundar

Nattävlingen i Västberga

1938 års provningsordning för skyddshundar bröt som bekant med ett flertal dittills omhuldade principer och införde bl. a. avelssynpunkter på bruksprovets område. Nyheterna mottogs med blandade känslor, men efter en tids förlopp började det övervägande antalet av för skyddshundsarbetet intresserade att inse fördelarna med den nya provningsordningen.

Den ökade försvarsviljan och allvarsstämningen under månaderna före krigsutbrottet spred sig även till det kynologiska området, där tanken att utnyttja rapporthundarna för militärt bruk länge varit närd. Goda resultat hade även nåtts vid av militärmyndighet under ett flertal år vidtagna prov. Den vid krigsutbrottet gällande provningsordningen för rapporthundar underkastades en snabb nyordning, varvid de i skyddshundsprovingsordningen nedlagda principerna tillgodosjordes, utan att provets militära värde eftersattes.

Som förebild togs dels den tyska provningsordningen för rapporthundar dels fordringarna för erhållande av svenskt arméhundcertifikat. Av dessa båda provningsordningar hade utarbetats en tävlingsordning, som med sina relativt enkla prov i den lägsta klassen borde kunna utöva en lockelse för de hundägare, som funnit skyddshundsproven alltför svåra och föga lämpade för vissa hundars temperament.

Avsikten med rapporthundarnas arbete är att de skola överföra meddelanden mellan olika grupper av större enheter särskilt i svår terräng eller under förhållanden, då soldater endast med stor svårighet och med stor risk skulle kunna taga sig fram. Vidare skall en rapporthund kunna snabbt framskaffa proviant och ammunition till i främsta stridslinjen liggande posteringar. Det är självklart, att endast vissa kraftiga djur kunna lämpa sig för denna utbildning. Redan med nu vunna erfarenheter torde man kunna säga

att, förutom schäfern, endast riesenschnauzer och airedaleterrier, samt möjligen dobermannpinscher, i första hand kunna komma i fråga för detta arbete. Visserligen har en rottweiler godkänts efter ifrågavarande provningsordnings nybörjarklassprov, men rasen torde vara för tung för att i större utsträckning kunna göra tjänst som rapporthundsräs.

Största skillnaden mellan den nya och den gamla provningsordningen för rapporthundar ligger i införandet av konstgjorda spår. Kännedomen om ett spår verkliga vittringsinnehåll har gjort, att man för det ändamål, det här är fråga om, måst söka sig fram på nya vägar och vänja hunden vid viss speciell vittring i stället för att hoppas på hans förmåga att i vittringsstoffet kunna särskilja en persons egenlukt. Det konstgjorda spåret erhålles med hjälp av en droppflaska, som innehåller det vittringsgivande ämnet.

I stället för det nu i segrarklass förekommande provet, att hunden skall söka följa sin förares spår, då hunden efter rapportgång till hjälpföraren återkommer till den plats, där han lämnat sin förare, skall hunden, som sändes från föraren till hjälpföraren, då han ej på väntad plats finner hjälpföraren följa den speciella vittringen, till dess han plötsligt stöter på droppflaskan, vid vilken han skall stanna och invänta en person. Detta prov är synnerligen värdefullt, då det förutsätter, att hunden har lärt både att följa det konstgjorda spåret och att stanna vid droppflaskan. Det sista kan ha synnerligen stor betydelse i krig, då man kanske ej i alla situationer önskar, att hunden vid återkomsten skall springa ända fram till sin förare.

Det är nu endast att förvänta, att ett stort antal hundar skola utbildas efter den nya provningsordningen, som vi hoppas till fromma för landets försvar. En efter denna provningsordning utbildad hund, torde nämligen snabbt kunna anpassa sig efter de militära fordringarna.

S. H.

Den 30 mars 1940 anordnade klubben en nattävling vid sportstugan i Västberga.

Det tävlades i tre klasser: appell-, rapporthunds- och skyddshundsklass. I appellklass deltog 4 st. hundar, i rapporthundsklass 5 st. och i skyddshundsklass 11 st. Alltså tillsammans 20 tävlande.

Vädret var fint men något kyligt. så för oss funktionärer blev det vid stillastående rätt så kallt.

De tävlande samlades i stugan kl. 20,00, varifrån de sändes ut att klara sina uppgifter, som för förare och hund ofta voro rätt så överraskande.

Denna gång fingo de tävlande ej några spåruppgifter, utan det blev istället en del nya moment inlagda i tävlingen.

I ett särskilt »spökmoment» visade sig två av våra främsta skyddshundar vara spökrädda. På ungdomarna i appellklass gick det nog också kallar utefter ryggraden (vem vet?), när ett vitt spöke helt plötsligt kom framsvävande i mörkret emot dem. Kanske tävlingen här påminde om skräckexpressen i Tivoli på Djurgården. Tystnaden i skogen avbröts av något oväsen, och därefter kunde man få höra ett gapskratt eller också blev det lockningar på en hund, som helst ville ge sig iväg från alltsammans. Ifråga om högljudda skratt slogs det nog rekord under tävlingens sista moment. Dessa skrattsalvor väckte nog åtskilliga personer i traktens villor. I detta moment klarade sig blott en förare med sin hund.

Rapporthundarna skötte sig fint i synnerhet på rapportsträckorna. Trots mörkret och okända hjälpförare klarade sig alla utom en.

Att i mörkret ensamma under 10 min. bevaka en civilklädd person blev ett bakslag för våra skyddshundar — men i övrigt skötte de sig också bra.

Tävlingen blev ej slutförd förrän vid 2-tiden på natten.

Min önskan är, att vi skola ha en ordinarie tävling för sjukvårds- och rapporthundar som nattävling. Det skulle vara intressant. Men det blir väl inte förrän i augusti eller i höst.

Härnedan följer nattävlingens resultat.

Appellklass:

1. Tuttan av Söderbyhus, rottweiler, ägare herr S. Frisk, Stockholm, 55 poäng.
2. Duff, schäfer, ägare d:r Holmgren, Stockholm, 45 poäng.
3. Gynts Tusch, schäfer, äg. Herr Nils Löwenborg, Stockholm, 31 poäng.
4. Gynts Zigeck, schäfer, äg. fröken Gudrun Ramstad, Stockholm, 20 poäng.

Rapporthundsklass:

1. Hunneskärs Ruffi, airedaletterier, äg. herr Henry Freyne, Sthlm, 155 poäng.
2. Ramonas Jack, schäfer, äg. herr Ragnar Jansson, Stockholm, 140 poäng.
3. Prince Rudy v. Lankerchim, dobermannpinscher, äg. herr Gunnar Svensson, Nacka, 134 poäng.
4. Hunneskärs Terry, airedaletterier, äg. herr Gunnar Eneström, Stockholm, 130 poäng.
5. Puck, schäfer, äg. fröknarna E. Welinder och S. Ullstedt, Stockholm, 102 poäng.

Skyddshundsklass:

1. Champ. Fjällvargens Kickan, schäfer, ägare herr C. E. Sjögren, Stockholm, 144 poäng.
2. Solåkers Curt (King), schäfer, äg. herr Knut Törnkvist, Sthlm, 126 poäng*.
3. Tittina, boxer, äg. herr J. Widlund, Midsommarkransen, 126 poäng*.
4. Klippvargens Zazzo, schäfer, äg. herr Sven Huber, Spånga, 120 poäng.
5. Prick av Janabo, rottweiler, äg. fru Judith Brambeck, Sthlm, 117 poäng.
6. Cara, schäfer, äg. herr Knut Westin, Stockholm, 112 poäng.
7. Champ. Kickan, rottweiler, äg. herr Gösta Olsson, Stockholm, 109* poäng.
8. Foya, schäfer, äg. herr G. B. Gustafsson, Mariehäll, 109 poäng*.
9. Buster, boxer, äg. herr T. Gustafsson, Stockholm, 102 poäng.
10. Champ. Boy, schäfer, äg. herr Gottfrid Axner, Handen, 101 poäng.
11. Arnolas Lona, schäfer, äg. herr Bror Wennström, Hagalund, 85 poäng.

* Ordningföljden mellan dessa genom lotning.

Stockholm i maj 1940.

Gunnar Ekstedt.

Södertälje- tävlingarna 28 april

Svenska Brukshundklubben höll den 28 april lyckade tävlingar i Södertälje. I tävlingen startade 12 hundar fördelade på följande grupper och klasser: Rapporthundar, nybörjarklass 2 st., spårhundar 1 st., skyddshundar, segrarklass gamla provningsordningen 5 st., nya provningsordningen 1 st. och anlagsprov 3 st.

Som synes tävlades efter 4 provningsordningar, så de tjänstgörande domarna fingo icke ligga på latsidan. Tävlingsledarskapet sköttes på ett förtjänstfullt sätt av fröken Ruth Ekstedt. Även domaregruppen hade ett feminint inslag, i det att professorskan T. von Post tillsammans med ingenjör Gunnar Ekstedt och undertecknad utövade domareskapet. Fullmäktigens vid detta tillfälle ej alltför krävande syssla sköttes av verkställare Ernst Guldbbrandson. Veterinär Per Viridén besiktigade hundarna före tävlingens början, alla voro i god form och spårarbetet kunde omedelbart börja.

Av protokollen framgår:

- att champion Fjällvargens Kickan gjorde dagens bästa manarbete,
- att Caras förare, fröken E. Henriksson, hade mycket gott samarbete med hunden, appellproven utmärkta,
- att Steppvargens Mona var sakstövningsexpert,
- att Foya hade dagens bästa appell,
- att Knaggy trots jumboplatsen är en utmärkt brukshund, som med litet bättre tur kunde varit ett par pinnhål högre på listan,
- att Rudy går rapportsträckan bättre på träning än på tävling,
- att Glory är en förstklassig representant för sin ras, som ägaren kan vara stolt över,
- att Prick av Janabo väntar på en ny spårhundsprovning, ordning,
- att Zazzo, trots att han tävlade ensam i klassen, väl förtjänade sitt första pris i segrarklass med certifikat,

att anlagsprovshundarna alla blevo godkända och

att tävlingsprestationerna voro mycket goda.

Prislistan fick följande utseende:

Anlagsprov:

1. Carry Excelsior, schäfer, äg. herr C. Nygren, Södertälje, 156 $\frac{2}{3}$ poäng.
2. Ulvamons Ritzie, schäfer, äg. herr Ragnar Hallin, Södertälje, 142 poäng.
3. Lady, schäfer, äg. herr Axel Almgren, Östertälje, 129 $\frac{2}{3}$ poäng.

Spårhundar:

Prick av Janabo, rottweiler, äg. fru J. Brambäck, Stockholm ej godkänd, 343 poäng.

Rapporthundar:

(Nybörjarklass.)

Prince Rudy v. Lankerchim, dobermannpinscher, äg. herr G. Svenson, Nacka, 1:sta pris och hederspris, inteckning i polisman och fru Lövgrens vandringspris, 365 $\frac{2}{3}$ poäng.

Glory, boxer, äg. herr Per Arvidsson, Stockholm, 2:dra pris och hederspris 364 $\frac{1}{3}$ poäng.

Skyddshundar:

(Segrarklass nya provningsordningen.)

Klippvargens Zazzo, schäfer, äg. herr Sven Huber, Spånga, 1:sta pris och hederspris, certifikat.

Skyddshundar:

(Segrarklass gamla provningsordningen.)

Champion Fjällvargens Kickan, schäfer, äg. herr C. E. Sjögren, Stockholm, 1:sta pris och hederspris, 277 poäng.

Cara, schäfer, äg. herr Knut Westin, förare fröken Elvy Henrikson, Stockholm, 2:dra pris och hederspris, 262 $\frac{2}{3}$ poäng.

Steppvargens Mona, schäfer, äg. herr John Almgren, Södertälje, 3:dje pris och hederspris, 255 poäng.

Foya, schäfer, äg. herr G. B. Gustafsson, Stockholm, extra pris, 236 poäng.

Knaggy av Wennberga, rottweiler, äg. herr Gunnar Olsson, Sthlm, 217 $\frac{1}{3}$ poäng.

Till sist vill jag uttala ett tack till mina meddomare och övriga funktionärer för en trevlig samvaro, ävenså till fru Hallin för den förstklassiga lunch hon serverade, och likaledes till avdelningen i Södertälje och dess ordförande herr Nygren, vilken efter slutad tävlingsdag då alla voro samlade tog upp sången »Du gamla du fria».

Stockholm i maj 1940.

A. H.

Svenska Brukshundklubbens Vårtävlingar i Stockholm

Rapporthundstävlingen den 13 maj

Till spår- och rapporthundstävlingen, som ägde rum den 13 maj vid Norrtorp, hade kallats följande funktionärer:

Fullmäktig: ing. Gunnar Ekstedt. Domare: notarie Sven Hydén (ordf.) fröken Ruth Ekstedt och verkmästare Ernst Guldbbrandson. Tävlingsledare: herr Gunnar Olsson. Veterinär: veterinär Per Viridén.

Chefen för Arméhundväsendet, major Einar Edström, Sollefteå, som tillfälligtvis vistades i Stockholm, passade på att ta en titt på våra tävlingar. Då rapporthundarnas insats i tävlingen var av det svagaste slaget, förstå vi, att major Edström inte kunde vara särskilt imponerad. Våra »civila» rapporthundar ha dock vid tidigare tillfällen visat, att de kunna prestera bättre saker än vad nu blev fallet. Av de nio hundar, som startade i rapporthundklassen, blevo endast 4 godkända, och endast en uppflyttad till närmast följande klass.

Prislistan fick följande utseende:

Rapporthundar:

Nybörjarklass:

Tanja, schäfer, äg. herr Herbert Emanuels-son, första pris och hederspris, inteckning i Pucks vandringspris och Jerry J:ors vandringspris. Uppflyttad till högre klass. 374 ²/₃ poäng.

Högre klass:

Nicke, schäfer, äg. herr Gunnar Atterby, Åkeshov, första pris och hederspris, inteckning i F. S. S. S. H:s och Filmstadens Kelloos vandringspris samt erövrade Västbergaskålen för alltid. 436 ²/₃ poäng.

Cara, schäfer, äg. herr Knut Vestin, förare fröken E. Henriksson, Stockholm, andra pris. 370 poäng.

Hunneskärs Terry, airedaleterrier, äg. forstmästare Gunnar Eneström, Ångby, tredje pris. 335 poäng.

Spårhundar:

Prick av Janabo, rottweiler, äg. fru Judit Brambäck, Stockholm, första pris och hederspris. 494 poäng.

Anlagsprov:

1. Tiger, boxer, äg. herr A. Gullberg, Stockholm. 165 ²/₃ poäng.
2. Gynts Tusch, schäfer, äg. vägmästare Nils Lövenborg, 159 ¹/₃ poäng.
3. Lady, schäfer, äg. fröken. Ann-Marie Karlson, Stockholm. 158 ²/₃ poäng.
4. Dixi Rudidotter, dob. äg. överkonstapel Einar Stohm, Stockholm. 154 ²/₃ poäng.
5. Vinlands Vixen, airedalet., äg. kamrer E. Sundkvist, Stockholm. 149 ¹/₃ poäng.
6. Hushagens Buck, schäfer, äg. fru Karin Filmer, Stockholm. 136 ¹/₃ poäng.
7. Lill-Jack, dob. äg. herr O. Adolfsson, Stockholm. 132 ¹/₃ poäng.
8. Gynts Ulven, schäfer, äg. fru Elsa Pärson, Stockholm. 127 ²/₃ poäng.

Samtliga i anlagsprovet deltagande hundar blevo godkända och tilldelades vid prisutdelningen var sin liten minnestallrik.

Skyddshundstävlingen den 19 maj

Till Skyddshundstävlingen, som ägde rum den 19 maj vid Västberga hade följande funktionärer kallats:

Fullmäktig: ing. Birger Dahlin. Domare: överkonstapel Einar Stohm, (ordf.) notarie Sven Hydén och herr Gunnar Olsson. Tävlingsledare: verkmästare Ernst Guldbbrandsson. Veterinär: veterinär Per Viridén.

Spårarbetet utfördes vid Valla gården, där samlingen ägde rum kl. 7 på morgonen. Då spårerna voro klara drogo sig samtliga till träningsplatsen vid Västberga, där tävlingen fortsatte med saktövnig, appellövningar och manarbete.

Resultaten blevo:

Segrarklass:

Gamla provningsordningen:

1. Foya, schäfer, äg. herr G. B. Gustavsson, Sundbyberg, första pris och hederspris, inteckning i följande vandringspris: Silows kanna, Sigge Wettermarks V. P., Västbergapokalen och hundsportklubbens V. P. Championat. 262 ¹/₃ poäng.
2. Vargen Excelsior, schäfer, äg. fotograf Uno Friberg, Stockholm, andra pris och hederspris. Erövrade för alltid »Erste Deutscher Polizeihundvereins» vandringspris. 258 poäng.

3. Champion Fjällvargens Kickan, schäfer, äg. herr C. E. Sjögren, Stockholm, tredje pris och hederspris. 246 ²/₃ poäng.
4. Cara, schäfer, äg. herr Knut Vestin, förare fröken E. Henriksson, Stockholm. 237 poäng.
5. Stäppvargens Mona, schäfer, äg. herr J. Almborg, Södertälje, 226 poäng.
6. Solnadals Radscha, rottweiler, äg. herr E. Eriksson, Stockholm. Zerias vandringspris och Wennbergaskålen. 210 poäng.

Segrarklass:

Nya provningsordningen:

1. Arnolas Lona, schäfer, äg. herr Bror Wennström, Hagalund, första pris och hederspris, certifikat, direktör E. Hedströms vandringspris. 601 ¹/₃ poäng.
 2. Klippvargens Zazzo, schäfer, äg. herr Sven Huber, Spånga, andra pris och hederspris. 592 ²/₃ poäng.
 3. Bisselills Sissi, schäfer, äg. herr Nils Andersson, Råsunda, tredje pris och hederspris. 586 poäng.
 4. Champion Clodo Greifsson av Rekola, schäfer äg. herr Axel Hellgren, Stockholm. 551 ²/₃ poäng.
- Solåkers Curt (King), schäfer, äg. herr Knut Törnkvist, Stockholm. 498 poäng.

På aftonen den 19 maj, var supé med prisutdelning anordnad å restaurant Piperska Muren. Till denna hade infunnit sig ett sextiotal av klubbens medlemmar. En så stor prissamling som här var uppställd för utdelning har man sällan sett, men så delades det också ut priser för kurs-, tränings- och nattävlingar, som hållits under hela varen.

A. H.

SVENSKA BRUKSHUNDKLUBBEN

Officiellt organ:

»BRUKSHUNDEN»

STYRELSE:

V. ordf.: Avd. chef HELGE SCHOLANDER

V. ordf.: Ingenjör BIRGER DAHLIN

Sekr.: Jur. Kand. SVEN HYDÉN

Askrikegatan 7. Tel. 60 06 98

V. sekr.: Köpman AXEL HELLGREN

Skånegatan 87. Tel. 41 27 92

Kassör: Verkm. ERNST GULDBRANDSON

Birkagatan 10. Tel. 30 66 06

Direktör OSCAR BJÖRKLUND

Kontorschef TH. BERNECK

Major EINAR EDSTRÖM

Telegr. tjänstem. HJ. JANSSON

F. d. överkonst. ARVID JOHANSSON

Överkonst. EJNAR STOHM

Postgironr. 15 82 83